

má to být lákadlo pro manželky, kde vzhled ani zazobanost nebudou hrát roli, tam to bude moct roztočit každá. Plážový krámeček už je v provozu. Naše motto: *It's the hottest beach in Finland*. Nejžhavější pláž ve Finsku.“

Leivo se pootočil, aby mohl rozhodně pokývnout a tím svůj proslov završit.

„Palm Beach Finland,“ prohodil Nyman. Očima hltal moře, za jednatelem šel jen po sluchu a čuchu.

„Přesně tak,“ přitakal Leivo. „To je z mojí hlavy. I ta pláž je samozřejmě moje, ale to nechme stranou.“

„Dřív se jmenovala jinak.“

„Tehdy to tady nemělo úroveň.“

„A co ji pozvedlo?“

Leivo se zarazil a otočil. Napřáhl levou ruku a ukazováček zapíchl do dálky. Jeho špička mířila ke zhruba sto padesát metrů vzdálené, rozměrné, ba přímo gigantické ceduli s neonovým nápisem, z něhož přecházel zrak.

„Příslib do budoucnosti,“ vysvětlil.

Nyman si nápis na ceduli přečetl.

„Jasně.“

Jednatel ho počastoval spokojeným pohledem. Pokračovali v cestě. Slunce plálo jako o život, byla nejteplejší část dne. To však neznamenalo žádné vedro k zalknutí: vítr fičel, až se moře vzdouvalo a pěnilo, na pláži bylo téměř liduprázdno. Voda modrá a nezměrná. Nyman si pomyslel, že v tomhle koutě světa se udělá teplo nanejvýš tak sedmapůlkrát do roka.

„A čemu se věnujete, jestli se můžu zeptat?“

„Učím matematiku.“

„Jo, učitelé ti se maj,“ zkonstatoval Leivo. „Dva měsíce prázdnin. Léto, jak má být.“

Nyman si nebyl jistý, jestli si z něj utahuje, nebo tlachá, jen aby řeč nestála, ale nevidí si do pusy, jak už se to některým lidem stává. Neuniklo mu, že jednatelem stékají po tváři čůrky potu. Klikatily se ze spánků přes tváře až na krk,

zbrzdil je teprve límec košile. Část potu mu kapala z brady na bílé sako. Měl teorii, že se Leivo zil pod obraz a jeho organismus se nyní tímto způsobem čistí. To by vysvětlovalo i vodu po holení, které na sebe vyspěchl tolik, že by to překrylo i smrad z papírny. Leč jednatel nevypadal jako po opiči a ani teď se nezdál být pod vlivem. Právě naopak. Přímo překypoval energií a čilostí. Ani s teplotou jeho nadměrné pocení nemohlo souviset. Nyman cítil, jak mu vítr profukuje flanelovou košili a pod ní mu na pažích naskakuje husí kůže.

Tok myšlenek se přerušil. Podle všeho dorazili na místo.

Chatek se tam krčilo šest a vyvedené byly v křiklavých barvách, každá nevkusně zářila po svém: do tyrkysova, fialova a růžova, nechyběla ani mátově zelená, purpurová či světle modrá. Ňahňaly se jedna vedle druhé poblíž úzkého pruhu borového lesa a jejich mikroskopické na bílo natřené verandy směřovaly k moři. Nyman si všiml nápisů nade dveřmi. Pročetl si je: *Castillo, Zito, Trudy, Gina, Switek* a jeho chata: *Tubbs*.

„Máte kliku,“ prohlásil Leivo a otevřel dveře mátově zelené chatky. Pak mu předal klíče. „Poslední chata. Přímá linka do Miami. Florida jak vyšitá. Pětihvězdičkové výhledy. Mezinárodní kvalita, ale přizpůsobená náročnému finskému vkusu. Dveře se nám tady netrhnou. Jak jsme se domluvili, zarezervovat si to tady můžete vždycky na týden a každý první den v týdnu máte možnost rezervaci prodloužit. Na vašem místě bych s tím moc neotálel, fakt se nám sem hrnou davy.“

Nyman mrknul na sousední chatky. Vypadaly opuštěně. Nezpozoroval ani žádná auta, která by u nich parkovala, ručníky přehozené přes zábradlí, natož plážové vybavení na verandě nebo opřené o stěnu. V zorném poli se mu opět zjevil Leivo.

„Jsou zarezervované,“ ujistil ho. „Předem.“

Pak Leivo ukázal novým směrem: na druhou stranu města, k poloostrovu, který se na dálku jevil zelenohnědý (protože stromy a hlína). Domy Nyman nerozeznal, natož lidi.

„Samozřejmě máme v plánu expandovat,“ řekl Leivo. „Vyrostete tu luxusní přístav a neméně luxusní ubytování pro členy klubu. Členské kartičky připravujeme, jedna bude za tisíc eur, nefalšovaná zlatá. Proč se trmáct do Španělska, když můžete navštívit...“

„Palm Beach Finland,“ doplnil Nyman, protože měl dojem, že se to od něj čeká.

Leivo nadšeně přikývl a cosi mu podal. Nyman to vzal do dlaní. Křiklavě růžový poskládaný čtvereček.

„Nafouknout jsem to nestihl,“ přiznal Leivo a poprvé zněl upřímně. „Je to růžový plameňák. Dáváme ho všem hostům.“

„Děkuju,“ řekl Nyman.

Jednatel vypadal nadšeně.

„Pro navození atmosféry. Můžete si ho nechat na památku. Určitě si s ním užijete spoustu zábavy. Mám vám ho nafouknout?“

Nyman si pohrával s myšlenkou, že o to skutečně požádá, ale v tu chvíli se Leivovo sako rozezvučelo diskohitem z osmdesátých let. Vytáhl z náprsní kapsy mobil, pohlédl na něj, zkrabatil čelo a na prchavý okamžik jako by na zákazníka úplně zapomněl. Detektivovi to neušlo. Leivo se ale rychle vzpamatoval, típl hovor a zasunul telefon zpátky do kapsy. Pak zvedl zrak k Nymanovi a usmál se. Jeho úsměv ladil se vším ostatním, co dosud předvedl: jako by sám nevěděl, jestli je namístě. Jestli se trefil.

„Jak tak koukám na jména těch chatek...“ neodpustil si Nyman, i když viděl, že Leivo už se má k odchodu. „Kam se poděl *Crockett*?“

Jan Nyman sledoval záda mizející v dálce a všiml si, že se jednatelem sako přilepilo na lopatky, o něco výš, než kam patřilo. Sám se třásl zimou. Bez ohledu na slunečné počasí bylo chladno.

Strávil tady hodinu a čtvrt a už teď měl silné pochybnosti, že by rezort mohl vytlačit Nice z čelního místa žebříčku

letních destinací a přetáhnout sem smetánku nebo zažít nával turistů, ale kdoví. Zažil už všechno možné. A nechtěl vynášet předčasné soudy. Měl totiž dojem – hlavně díky podkladům, které si přečetl, když se sem trmácel vlakem a pak autobusem –, že unáhlených závěrů už tady udělali dost i bez něj.

Vstoupil do dveří, které nechal Leivo dokořán, a bezděky za sebou zavřel.

Chatka čítala nějakých dvanáct metrů čtverečních. Naproti dveřím se krčila patrová postel, na jaké spal naposledy zhruba před třiceti lety. Rozhodl se pro spodní pryčnu. Stěna po levé straně hostila pidikuchyňku a minikoupelničku, pokud se ta umělohmotná kabinka se sprchou přímo nad toaletou dala za koupelnu vůbec označit. Mrňavá kuchyňka se skládala ze dřezu, lednice, kávovaru, úzké odkapávací skříňně s levnými hrnci a nádobím. Z okna po pravé straně nad jídelním stolem mohli ubytovaní obdivovat výhled na světle hnědé kmeny vzrostlých borovic.

Rozhlédl se kolem. Nebyl to zrovna hotel Ritz, ale cítil se tady o dost líp než venku v té fujavici. Víc nepotřeboval.

Vybalil tedy sportovní tašku a do skříňně, která těsně navazovala na postel, přendal trička, spodní prádlo, ponožky, společenskou košili na večer do restaurace, plavky, kraťasy, svetr na chladnější večery a taky své oblíbené flanelky a džíny – od obojího dva páry. Uvařil by si kávu, ale neměl papírové filtry, natož kafe. Chvilí si ještě v iPadu procházel vyšetřovací protokoly a jejich přílohy, dokud nenašel, co hledal.

Fotky vznikly bez vědomí zachycených osob. Pochopitelně. Přesto některé působily, jako by na nich dotyční pózovali. Že by znamení doby? Tak moc se všichni fotíme, že jsme podvědomě pořád naštelovaní, protože co kdyby nás náhodou zrovna někdo vyblejsknul. Mnoho snímků je zachyceno v plavkách. Což vzhledem k okolnostem dávalo smysl.